

JOCURILE MOȘTENIRII

JENNIFER LYNN BARNES

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

STORIA
BOOKS

 COLECTIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *The Inheritance Games*

Autor: Jennifer Lynn Barnes

Copyright © Jennifer Lynn Barnes 2020

All rights reserved.

© Storia Books, 2021, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARNES, JENNIFER LYNN

Jocurile moștenirii / Jennifer Lynn Barnes ; trad. din engleză de Alina Marc-Ciulacu. - București : Storia Books,

ISBN 978-606-9072-28-8

I. Marc-Ciulacu, Alina (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTORI: Cristina Munteanu, Maria Manolescu

CORECTORI: Rodica Crețu, Paula Rotaru

DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Samuel

.

Capitolul 1

Când eram copil, mama mea inventa tot timpul jocuri. *Jocul liniștii*, *Jocul „Cine poate face ca prăjiturica lui să țină mai mult?”*. *Jocul bezelelor* presupunea să mănânci bezele în timp ce porți în casă o geacă Goodwill pufoasă, ca să nu trebuiască să dai drumul la căldură. *Jocul lanternei* îl jucam când se oprea lumina. Nu mergeam niciodată undeva – ne luam la întrecere până acolo. Podeaua era aproape întotdeauna lavă. Principalul rost al pernelor era să construim cazemate.

Jocul care a ținut cel mai mult se numea *Am un secret*, pentru că mama zicea că orice om ar trebui să aibă întotdeauna cel puțin unul. Uneori îl ghicea pe al meu. Alteori, nu. Jucam în fiecare zi, până când am împlinit 15 ani, iar unul dintre secretele ei a băgat-o în spital.

Până să mă dezmeticesc, murise.

— Mută, prințeso! Nu am toată ziua la dispoziție, m-a readus la realitate o voce aspră.

— Nu sunt prințesă, i-am replicat, mutând unul dintre nebuni. E rândul tău, *bătrâne*.

Harry s-a încruntat la mine. Sincer, nu știam câți ani are și habar nu aveam cum ajunsese să trăiască pe stradă, în parcul în care jucam șah în fiecare dimineață. Știam că era un adversar redutabil.

— Ești o persoană îngrozitoare, a bombănit el, cu ochii la tabla de șah.

După încă trei mișcări, l-am bătut.

— Șah mat. Știi ce înseamnă asta, Harry.

Mi-a aruncat o privire urâtă.

— Trebuie să te las să îmi cumperi micul dejun.

Aceștia erau termenii înțelegerii noastre pe termen lung. Când câștigam eu, nu avea voie să refuze masa gratuită.

Spre lauda mea, nu am jubilat decât puțin.

— Ce bine e să fii regină!

Am ajuns la școală la timp, dar pe muchie. Aveam obiceiul să fac totul la limită. Și cu notele era tot ca mersul pe sârmă: mă străduiam cât mai puțin, însă suficient cât să iau 10. Nu eram leneșă. Doar practică. Dacă puteam să prind o tură în plus, merita să obțin doar 92 de puncte la un test, în loc de 98.

Tocmai îmi făceam lucrarea la engleză în timpul orei de spaniolă când am fot chemată în biroul directorului. Fetele ca mine ar fi trebuit să fie ca invizibile. Nu eram chemate la discuții cu directorul. Nu făceam decât atâtea probleme cât ne permiteam să facem, ceea ce, în cazul meu, însemna niciuna.

— Avery, ia loc!

Nu se putea spune că directorul Altman m-a întâmpinat într-un mod *călduros*. M-am așezat. Și-a împreunat mâinile pe birou, între noi.

— Presupun că știi de ce te afli aici.

Dacă nu cumva era vorba despre jocul de poker săptămânal pe care îl organizam în parcare ca să finanțez micul dejun lui Harry – și uneori și pe al meu –, habar nu aveam ce făcusem de am atras atenția conducerii școlii.

— Îmi cer iertare, dar nu știu, am zis eu, încercând să par suficient de sfoasă.

Directorul Altman m-a lăsat să îmi rumeg o vreme răspunsul, apoi mi-a pus în față un teanc de hârtii capsate.

— Ăsta e testul la fizică pe care l-ai dat ieri.

— OK, am zis eu.

Nu acesta era răspunsul pe care îl aștepta, dar altul nu aveam. De data asta chiar învățasem. Nu-mi puteam imagina că am luat atât de puțin încât să fie necesară o intervenție.

— Domnul Yates a corectat testele, Avery. Numai tu ai obținut nota maximă.

— Super, am zis, în încercarea deliberată de a nu spune din nou *OK*.

— Nu e super, domnișoară. Domnul Yates concepe testele tocmai pentru a pune la încercare aptitudinile elevilor. În 20 de ani nu a dat niciodată nota maximă. Înțelegi care e problema?

Nu mi-am putut reprimă răspunsul automat.

— Un profesor care concepe teste pe care cei mai mulți dintre elevii lui nu le pot rezolva?

Domnul Altman și-a îngustat ochii.

— Ești o elevă bună, Avery. Foarte bună, dată fiind situația ta. Dar nu prea s-a mai întâmplat să iei note maxime.

Ceea ce era corect, așa că de ce m-oi fi simțit de parcă mi-a dat un pumn în stomac?

— Nu pot spune că nu empatizez cu situația ta, dar am nevoie să fii sinceră cu mine în problema asta, a continuat directorul Altman.

Și-a ațintit ochii într-ai mei.

— Știi că domnul Yates păstrează în cloud copii ale tuturor testelor lui?

Credea că am trișat. Stătea și mă pironea cu privirea, dar niciodată nu mă simțisem mai puțin văzută cu adevărat.

— Aș vrea să te ajut, Avery. Te-ai descurcat extrem de bine, date fiind condițiile tale de viață. Nu mi-ar plăcea deloc să

văd că planurile pentru viitor pe care ți le-ai putea face sunt zădărnice.

— Planurile pe care *mi le-aș putea face*? am repetat eu.

Dacă aș fi avut un alt nume de familie, dacă aș fi avut un tată dentist și o mamă casnică, nu s-ar fi purtat ca și cum viitorul era ceva la care *m-aș fi putut gândi*.

— Sunt în anul trei de liceu, am scrâșnit. La anul o să absolv cu credite de studii pentru cel puțin două semestre. Notele de la teste ar trebui să îmi dea dreptul să concurez pentru o bursă la UConn*, care are unul dintre cele mai bune programe de Științe Actuariale din țară.

Domnul Altman s-a încruntat.

— Științe Actuariale?

— Evaluarea statistică a riscurilor.

Era domeniul cel mai apropiat de o dublă specializare în poker și matematică. În plus, era diploma care-ți asigura imediat un job.

— Ești fan al riscurilor calculate, domnișoară Grambs?

Cum ar fi trișatul?

Nu îmi puteam permite să îmi ies din fire. Așa că m-am imaginat jucând șah. Făceam mutările în minte. Fetele ca mine nu au voie să răbufnească.

— Nu am trișat, am spus calmă. Am învățat.

Îmi făcusem cu greu timp – în timpul altor cursuri, între schimburi, târziu în noapte, la ore la care ar fi trebuit să dorm deja. Faptul că știam că domnul Yates era faimos pentru teste imposibile pe care le dădea mă făcuse să îmi doresc să redefinesc *posibilul*. Măcar o dată, în loc să văd cât mă pot menține pe muchie, îmi doream să aflu cât de departe pot ajunge.

* Prescurtare pentru University of Connecticut (n.t.).

Și *asta* era ceea ce primeam pentru efortul meu, pentru că fetele ca mine nu luau note mari la examenele imposibile.

— O să dau testul din nou, am zis, încercând să nu par furioasă sau, mai rău, rănită. O să iau din nou aceeași notă.

— Și ce părere ai avea dacă ți-aș spune că domnul Yates a pregătit un nou test? Numai întrebări noi, la fel de dificile ca la primul test?

Nu am stat deloc pe gânduri.

— O să îl dau.

— Atunci se poate aranja pentru mâine, în timpul celei de-a treia ore, dar trebuie să te avertizez că ar fi mult mai bine pentru tine dacă...

— *Acum.*

Domnul Altman s-a holbat la mine.

— Poftim?

Gata cu timiditatea. Refuzam să mai fiu invizibilă.

— Vreau să dau testul aici, în biroul dumneavoastră, chiar acum.

Capitolul 2

— Ai avut o zi grea? m-a întrebat Libby.

Sora mea e cu șapte ani mai mare decât mine și mult prea empatică pentru binele ei – și al meu.

— Sunt OK, i-am răspuns.

Dacă i-aș fi povestit excursia în biroul lui Altman, nu aș fi făcut decât să o îngrijorez și, până când domnul Yates avea să îmi corecteze cel de-al doilea test, nimeni nu putea face nimic. Am schimbat subiectul.

— Bacșișurile au fost bune în seara asta.

— Cât de bune?

Stilul lui Libby era undeva între punk și goth, dar, ca personalitate, era genul veșnicului optimist care crede că poți primi oricând un bacșiș de 100 de dolari într-un restaurant modest, unde majoritatea felurilor de mâncare costă 6,99 dolari.

I-am îndesat în mână un teanc de bancnote de un dolar mototolite.

— Destul de bune încât să ne ajute să plătim chiria.

Libby a încercat să îmi dea banii înapoi, dar eu m-am îndepărtat înainte să apuce.

— O să arunc cu banii ăștia în tine, m-a avertizat sever.

Am ridicat din umeri.

— O să mă feresc.

— Ești imposibilă!

Libby a pus banii deoparte deloc convinsă, a făcut să apară de nicăieri o tavă cu briose și m-a ațintit cu privirea:

— O să primești brișa asta ca să mă împaci.

— Am înțeles, doamnă!

M-am dus să i-o iau din mâna întinsă, dar în acel moment am privit pe lângă ea, înspre blat, și mi-am dat seama că nu a copt numai briose. Mai erau acolo și prăjiturile. Am simțit un pietroi în stomac.

— Vai, Lib, nu se poate!

— Nu e ceea ce crezi, m-a asigurat ea.

E genul care face prăjituri ca să își ceară iertare. Face prăjituri când se simte vinovată. Ca modalitate de împăcare.

— Nu e ceea ce cred? am repetat eu încet. Deci nu se mută înapoi?

— De data asta o să fie altfel, mi-a dat Libby asigurări. Iar prăjiturilele sunt cu ciocolată!

Preferatele mele.

— Nu o să fie niciodată altfel, am spus, dar, dacă aș fi fost în stare să o fac să creadă asta, ar fi crezut-o deja.

Exact în acel moment, iubitul lui Libby, cu care când se ceartă, când se împacă – și care avea o înclinație în a lovi cu pumnul în perete, căutându-și merite în faptul că nu o lovește pe Libby, în schimb –, și-a făcut, relaxat, apariția. A înhățat o prăjiturică de pe blat și m-a măsurat de sus până jos.

— Salut, ispită mică!

— Drake, a zis Libby.

— Glumesc, a zâmbit el. Știi că glumesc, Libby a mea. Tu și sora ta trebuie să învățați să acceptați glumele.

A venit de un minut și deja dădea vina pe noi.

— Nu e un lucru sănătos, i-am spus lui Libby.

Drake nu a vrut ca Libby să mă țină la ea – și nu înceta să o pedepsească pentru asta.

— Nu e apartamentul tău, mi-a întors-o Drake.

— Avery e sora mea, a insistat Libby.

— Soră vitregă, a corectat-o el, apoi a zâmbit din nou. Glumesc.

Nu glumea, dar avea dreptate. Eu și Libby aveam în comun un tată absent, dar mame diferite. În copilărie ne văzuserăm doar o dată sau de două ori pe an. Nimeni nu s-a așteptat ca ea să accepte custodia mea, cu doi ani în urmă. Era tânără. De abia se descurca. Dar era *Libby*. Să iubească oamenii era în firea ei.

— Dacă Drake stă aici, eu nu stau, i-am spus încet.

Libby a luat o prăjiturică și ținut-o cu grijă în mâini.

— Fac și eu ce pot, Avery.

Era genul care vrea să îi mulțumească pe toți. Lui Drake îi plăcea să o bage la mijloc. Se folosea de mine ca să o rănească.

Nu puteam să stau pur și simplu așteptând ziua în care avea să renunțe să lovească în *pereți*.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în mașină, mă mut acolo, i-am spus lui Libby.

Capitolul 3

Vechiul meu Pontiac era o rablă, dar măcar radiatorul funcționa. În general. Am parcat la restaurant, în spate, unde nu mă vedea nimeni. Libby mi-a trimis un mesaj, dar nu am fost în stare să îi răspund, așa că doar m-am holbat la telefon. Ecranul era crăpat. Planul meu de date era practic inexistent, așa că nu puteam folosi internetul, dar aveam mesaje nelimitate.

Pe lângă Libby, mai exista în viața mea doar o singură persoană care merita să îi scriu mesaje. I-am trimis lui Max unul cât se poate de concis: *S-a întors știi tu cine.*

Nu mi-a răspuns imediat. Părinții lui Max pun mare preț pe timpul petrecut „fără telefon” și i-l confiscă destul de des. Sunt cunoscuți și pentru faptul că îi verifică din când în când mesajele și de asta nu l-am pomenit pe Drake și n-am suflat un cuvânt despre locul în care îmi petreceam noaptea. Nici familia Liu și nici asistenta mea socială nu trebuiau să știe că nu mă aflu unde ar fi trebuit să fiu.

Am pus telefonul deoparte și am aruncat o privire înspre rucsacul aflat pe scaunul din dreapta, dar am hotărât că restul temelor puteau aștepta până dimineată. Am dat spătarul pe spate și am închis ochii, dar nu am reușit să adorm, așa că am întins mâna și am luat din torpedo singurul lucru de valoare pe care mi-l lăsase maică-mea: un teanc de cărți poș-

tale. Erau câteva zeci. Din zeci de locuri în care plănuiserăm să mergem împreună.

Hawaii. Noua Zeelandă. Machu Picchu. Privind pe rând pozele, mi-am imaginat că mă aflu în cu totul alte locuri. *Tokyo. Costa Rica. Grecia.* Nu știu sigur de cât timp eram pierdută printre gânduri când mi-a bipăit telefonul. L-am luat și am fost întâmpinată de răspunsul lui Max la mesajul meu despre Drake.

Rahatul ăla. Și după o secundă: *Ești OK?*

Max se mutase de aici în vara de după clasa a opta. Comunicam în cea mai mare parte în scris, iar ea refuza să folosească cuvinte urâte, de teamă să nu le vadă părinții ei.

Așa că a devenit creativă.

Sunt bine, i-am răspuns și doar de atât a fost nevoie ca să-și dezlănțuie în numele meu furia îndreptățită.

RAHATUL ĂLA DE CAP DE PRUNĂ N-ARE DECÂT SĂ SE DUCĂ ÎN IAZ ȘI SĂ-L MĂNÂNCE RACII!!!

O clipă mai târziu, mi-a sunat telefonul.

— Sigur ești OK? m-a întrebat Max când am răspuns.

M-am uitat la cărțile poștale din poală și mușchii gâtului mi s-au încordat. O să termin liceul. O să aplic pentru toate bursele la care îndeplinesc condițiile. O să obțin o diplomă care se caută și care să îmi permită să lucrez de la distanță și să fiu bine plătită.

O să călătoresc prin lume.

Am expirat lung și sacadat și apoi am răspuns la întrebarea lui Max.

— Doar mă știi, Maxine. Cad întotdeauna în picioare.

Capitolul 4

Adoua zi simțeam urmările nopții petrecute în mașină. Mă durea tot corpul și a trebuit să fac duș după ora de sport, pentru că prosoapele de hârtie din toaleta restaurantului n-au rezolvat mare lucru. Nu am avut timp să îmi usuc părul, așa că am ajuns la ora următoare udă learcă. Nu era cea mai bună apariție a mea, dar am mers la școală cu aceiași copii toată viața. Eram invizibilă ca tapetul.

Nu se uita nimeni.

— *Romea și Julieta* e plină de proverbe – crâmpeie concise de înțelepciune care spun ceva despre felul în care funcționează lumea și natura umană.

Profesoara mea de engleză era tânără și serioasă și suspectam serios că băuse prea multă cafea.

— Haideți să îl lăsăm un pic deoparte pe Shakespeare. Cine îmi poate da un exemplu de proverb folosit în mod curent?

„Calul de dar nu se caută la dinți”, mi-am zis, în timp ce capul îmi bubuia, iar din păr mi se scurgeau pe spate picături de apă. „Necesitatea e mama invențiilor.” „A visa cai verzi pe pereți.”

Ușa sălii de clasă s-a deschis. O secretară a așteptat ca profesoara să își întoarcă privirea înspre ea, apoi a spus destul de tare ca să audă întreaga clasă:

— Avery Grambs este chemată în biroul directorului.

Am înțeles din asta că cineva îmi corectase testul.

Nu mă așteptam la scuze, dar nici ca domnul Altman să mă întâmpine la biroul secretarei lui, radios de parcă tocmai ce fusese vizitat de Papă.

— Avery!

În cap mi s-a declanșat un semnal de alarmă, pentru că nimeni nu s-a mai bucurat vreodată atât de mult să mă vadă.

— Pe aici.

A deschis ușa biroului, iar eu am zărit imaginea familiară a unei cozi albastru neon, prinse la ceafă.

— Libby? am zis.

Purta uniforma cu cranii imprimate și nu era machiată, fapt care mă făcea să cred că venise direct de la muncă. *Fix în mijlocul turei.* Angajații din căminele de bătrâni nu puteau pleca pur și simplu în mijlocul turei.

Doar dacă se întâmpla ceva.

— Tata e...

Nu am reușit să duc până la capăt întrebarea.

— Tatăl tău e bine.

Vocea care a emis această afirmație nu îi aparținea nici lui Libby și nici directorului Altman.

Am tresărit și am privit pe lângă soră-mea. Scaunul din spatele biroului directorului era ocupat – de un tip nu cu mult mai mare decât mine. *Ce se întâmplă aici?* Era îmbrăcat în costum. Părea genul de persoană care trebuia să aibă un anturaj.

— Ieri cel puțin, Ricky Grambs era în viață, bine sănătos, și a adormit în siguranță, mort de beat, într-o cameră de motel în Michigan, la o oră distanță de Detroit, a continuat el.

Am încercat să nu mă holbez la el – dar nu am reușit. *Păr deschis la culoare. Ochi la fel. Trăsături atât de ascuțite că te puteai tăia în ele.*

— Cum de știi asta? l-am întrebat.

Eu nici măcar nu știam pe unde era ratatul de taică-meu.
Cum de știa el?

Băiatul în costum nu mi-a răspuns la întrebare. Și-a arcuit
însă sprânceana.

— Domnule director Altman, ne puteți lăsa singuri puțin?
a întrebat el.

Directorul a deschis gura, probabil ca să protesteze că era
dat la o parte din propriul birou, dar sprânceana băiatului s-a
ridicat și mai mult.

— Credeam că avem o înțelegere.

Altman și-a dres glasul.

— Desigur.

Și, cu asta, s-a întors și a părăsit încăperea. A închis ușa
după el, iar eu m-am apucat din nou să mă holbez, fără să mă
mai feresc, la băiatul care îl alungase.

— M-ai întrebat cum de știu unde este tatăl tău.

Ochii îi erau de aceeași culoare cu costumul – cenușii, la
limita cu argintiu.

— Deocamdată, cel mai bine ar fi să presupui pur și simplu
că eu știu totul.

Ar fi avut o voce plăcută, dacă nu ar fi fost cuvintele care să
strice tot.

— Un tip care crede că știe tot, am bombănit eu. Asta-i ceva
nou.

— O fată cu limba ascuțită, mi-a replicat el, cu ochii argin-
tii ațintiți într-ai mei și țuguindu-și buzele.

— Cine ești? l-am întrebat. Și ce vrei?

De la mine, a adăugat ceva dinăuntrul meu. *Ce vrei de la
mine?*

— Tot ce vreau este să transmit un mesaj, a spus el.

Fără să îmi pot de seama de ce, inima a început să îmi bată
mai repede.

— Unul care se dovedește mai dificil de transmis prin mijloacele tradiționale.

— S-ar putea să fie vina mea, a mărturisit timid Libby de lângă mine.

— Ce ar putea fi vina ta?

M-am întors să mă uit la ea, recunoscătoare pentru pretextul de a-mi abate privirea de la Ochi Cenușii și luptându-mă cu imboldul de a-l privi iar.

— În primul rând, trebuie să știi că habar nu aveam că scrisorile erau pe bune, a zis Libby, cu convingerea pe care o poate avea cineva care poartă uniformă cu cranii.

— Ce scrisori? am întrebat.

Eram singura din încăperea care nu știa ce se petrece și nu puteam scăpa de sentimentul că a nu ști era un dezavantaj, ca și cum ai sta pe șine fără să știi din ce direcție vine trenul.

— Scrisorile pe care le-au trimis avocații bunicului meu, cu confirmare de primire, la domiciliul tău, de aproape trei săptămâni, a zis băiatul în costum cu o voce care mă învăluia.

— Am crezut că sunt o escrocherie, mi-a spus Libby.

— Te asigur că nu sunt, i-a răspuns el lingușitor.

Știam prea bine că nu trebuie să am deloc încredere în asigurările date de tipi care arată bine.

— O s-o iau de la început.

Și-a împreunat mâinile pe biroul dintre noi, cu degetul mare de la mâna dreaptă rotindu-se ușor pe butonul de la stânga.

— Mă numesc Grayson Hawthorne. Mă aflu aici în numele McNamara, Ortega și Jones, o firmă de avocatură cu sediul în Dallas care se ocupă de bunurile bunicului meu.

Ochii deschiși ai lui Grayson i-au întâlnit pe ai mei.

— Bunicul meu a murit acum câteva săptămâni.

O pauză de efect.

— Se numea Tobias Hawthorne.